

Sygn. akt III AUz 9/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Aleksandra Urban (spr.)

Sędziowie: SA Iwona Krzeczowska-Lasoń

SA Bożena Grubba

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość świadczenia

na skutek zażalenia J. M. na postanowienie Sądu Okręgowego – IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 12 listopada 2013r., sygn. akt IV U 1577/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt III AUz 9/14

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2013r. Sąd Okręgowy w Toruniu – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił odwołanie J. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 31 lipca 2013r., w uzasadnieniu w szczególności wskazując, że postępowanie w sprawie przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzeń z okresu 10-ciu kolejnych lat wybranych z 20-stu lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok złożenia wniosku o świadczenie, tj. z lat 1965 do 1974 zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 28 marca 2012r.

W zażaleniu na powyższe postanowienie ubezpieczony wskazał, iż prosi o przeliczenie emerytury ponieważ została obliczona z wybranych 20 lat wymiaru składek, wskaźnik wymiaru wynosi 114,84%. Przeliczając dziesięć kolejnych lat od 1965r. do 1974r. wymiar składek wynosi 123% a przeliczenie to jest korzystniejsze dla jego emerytury.

### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.**

Zażalenie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie poprzez uchylenie zaskarżonego postanowienia, jednak z innych przyczyn niż w nim wyrażonych.

Na wstępie wskazać należy, iż do uznania, że sprawa została prawomocnie osądzona (res iudicata), a więc, że istnieją podstawy do odrzucenia nowego pozwu (art. 199 § 1 i art. 336 k.p.c.), nie wystarcza samo stwierdzenie, że w obydwu

sprawach chodzi o to samo roszczenie i że identyczne są strony obydwu procesów; mimo bowiem identyczności stron i dochodzonego roszczenia stan rzeczy osądzonej nie występuje, jeżeli uległy zmianie okoliczności, których istnienie było przyczyną oddalenia pierwszego powództwa, a więc jeżeli roszczenie stało się w świetle nowego stanu faktycznego uzasadnione /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1980 r., IV CR 85/80, OSNC 1980/11/214 /.

Podkreślenia również wymaga, iż wzruszenie ustaleń stanowiących podstawę prawomocnego wyroku i wydanie przez organ rentowy nowej decyzji w sprawach o emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy jest możliwe na warunkach wskazanych w art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2011 r., sygn. akt II UK 3/11, LEX nr 1044014/.

Do wznowienia postępowania w sprawach świadczeń z ubezpieczenia rentowego stosuje się art. 114 ustawy, zgodnie z którym prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Postępowanie w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy może więc być wznowiane przed organem rentowym wielokrotnie, w każdym czasie, jeżeli zaistnieją okoliczności przewidziane w art. 114 ust. 1 ustawy. Kończy je wydanie decyzji, bo w takiej formie orzekają organy rentowe. Od każdej zaś decyzji organu rentowego służy ubezpieczonemu odwołanie do Sądu /tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 czerwca 2004 r., II UK 404/03, OSNP 2005/4/58/.

Nie można także tracić z pola widzenia, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie - art. 477<sup>9</sup> k.p.c., art. 477<sup>14</sup> k.p.c. /por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II UZ 49/09, LEX nr 583831/. Zgodnie natomiast z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, zasadą jest, że sąd ocenia legalność decyzji organu rentowego według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania /por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r., II UK 88/09, LEX nr 583816 oraz z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 25/07, OSNP 2008/19-20/293, OSP 2009/4/45/.

Odnosząc powyższe uwagi natury ogólnej do realiów przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, iż organ rentowy nie wskazał w zaskarżonej decyzji żadnej podstawy prawnej, a Sąd Okręgowy braku tego nie uzupełnił w trybie art. 467 § 4 pkt 1 k.p.c. W konsekwencji też, treść zaskarżonej decyzji nie pozwala na kategoryczne rozstrzygnięcie kwestii formalnej, czy podtrzymanie stanowiska zawartego w decyzji odmawiającej przeliczenia świadczenia z dnia 4 listopada 2011r. traktować należy jako ponowną decyzję odmowną wydaną na skutek merytorycznego rozpoznania zgłoszonego żądania, czy też jako wynik braku podstaw do wznowienia postępowania w trybie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Tylko w pierwszym wypadku tożsama będzie podstawa prawna decyzji ze sprawą zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 28 marca 2012r. i możliwym stwierdzenie, że sprawa została już prawomocnie rozstrzygnięta - korzysta z powagi rzeczy osądzonej. Zważywszy jednak, iż wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia oceniany winien być w pierwszej kolejności przez pryzmat art. 114 ustawy emerytalnej, a w przypadku braku podstaw sentencja decyzji wyraża odmowę ponownego ustalenia wysokości, jak w przedmiotowej sprawie. Stwierdzić należy, iż podstawa prawna zaskarżonej decyzji wymaga precyzyjnego określenia w pierwszej kolejności przez organ rentowy.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z 397 § 2 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji postanowienia.